

Ruth Ware
**EL JOC DE LES
MENTIDES**

Traducció de Lluís-Anton Baulenas

L'ECIÈCTICA

bromera

REGLA U

Digues una mentida

El so és només l'alerta normal d'un missatge, un tranquil «bip, bip» en plena nit que ni tan sols desperta l'Owen. I no m'hauria despertat a mi si no fos perquè ja estava desperta, estirada, mirant-me la foscor, amb el bebè xuclant-me el pit, sense alimentar-se gaire, però sense deixar-lo anar.

Continuo així un moment, pensant en el missatge, preguntant-me qui deu ser. Qui deu estar enviant missatges de text a aquestes hores? Cap de les meves amigues deu estar desperta... tret que la Milly ja s'hagi posat de part. Déu meu, no crec que sigui la Milly. O sí? Vaig prometre fer-me càrrec del Noah si els pares de la Milly no arribaven de Devon a temps per cuidar-lo però no vaig pensar de debò...

No puc arribar al telèfon des d'on jec i, finalment, em desenango la Freya ficant-li un dit a la comissura de la boca, i la poso suaument d'esquena, ben tipa de llet i els ulls rodolant-li pel cap com si estigués atordida. La miro per un moment, amb el meu palmell descansant lleugerament en el seu cosset ferm, sentint-li el batec del cor a la gàbia del pit mentre l'acabo d'instal·lar i després em giro per consultar el telèfon, amb el cor lleugerament accelerat com un lleu ressò del de la meva filla.

Quan introdueixo el PIN, mig tancant els ulls per la brillantor de la pantalla, em dic que no haig de ser idiota: encara falten quatre setmanes perquè la Milly surti de comptes, probablement només serà un text de correu brossa. «Heu pensat a reclamar un reemborsament de la vostra assegurança de protecció de pagaments?»

Però quan tinc el telèfon desbloquejat, no és la Milly. I el text només són dues paraules.

«Us necessito.»

Són les 3.30 de la matinada i estic molt, molt desperta, passejant per les rajoles fredes de la cuina, em mossego les ungles intentant sufocar el desig d'una cigarreta. Fa gairebé deu anys que no en toco cap, però la necessitat de fumar m'assetja en moments estranys d'estrès i por.

«Us necessito.»

No cal preguntar-se què significa, perquè ho sé, tal com sé qui ho ha enviat, tot i que és un número que no reconec.

La Kate.

La Kate Atagon.

Només el so del seu nom ja me la torna a portar, com una presència ben viva: l'olor del seu sabó, les pigues a cavall del pont del nas, canyella contra oliva. La Kate. La Fatima. La Thea. I jo.

Tanco els ulls i les visualitzo totes tres, amb el telèfon encara tebi a la butxaca, a l'espera que vagin arribant més missatges.

La Fatima deu jeure adormida al costat de l'Ali, arraulida contra la seva esquena. La seva resposta arribarà cap a les sis del matí, quan s'aixequi per fer l'esmorzar a la Nadia i en Samir i preparar-los-ho tot per anar a escola.

La Thea... Bé, la Thea és més difícil de preveure. Si està treballant de nit deu ser al casino, on el personal té prohibit els telèfons. Han de tancar-los als armaris fins a finalitzar els torns. Plegarà cap a les vuit del matí, potser? Tot seguit farà una copa amb les altres noies, i llavors respondrà, encara connectada a una nit d'èxit, després d'haver tractat amb jugadors, haver endreçat fitxes, i haver estat controlant els tafurs i els jugadors professionals.

I la Kate. La Kate deu estar desperta: després de tot, és qui ha enviat el missatge de text. Deu estar asseguda a la taula del despatx

del seu pare –deu ser la seva ara, suposo– a la finestra que dona al Reach, amb les aigües tornant-se d'un gris pàl·lid amb la llum de la matinada, amb el reflex dels núvols i la carcassa fosca del molí de marea. Deu estar fumant, com sempre, amb la mirada fixa en les mareas, els eterns remolins i fluctuacions de les mareas, mirant com res no canvia i, no obstant això, mai no és el mateix d'un moment a un altre, igual que ella mateixa.

Deu tenir els cabells llargs apartats de la cara, cosa que li deixarà veure els ossos fins i les arrugues, que han trigat trenta-dos anys de vent i mar a fer-se-li a les commissures dels ulls. Deu dur els dits tacats amb pintura a l'oli, superficialment a les cutícules, profundament sota les ungles, i deu tenir els ulls del color de la pissarra més fosca, blau, profunda i insondable. Esperarà les nostres respostes. Però ja sap què direm: el que sempre hem dit, sempre que hem rebut un text així, aquestes dues paraules.

Ara vinc.

Ara vinc.

Ara vinc.

—Ara vinc! —crido pujant les escales, mentre l'Owen crida alguna cosa des de dalt per damunt dels xiscles mig adormits de la Freya.

Quan entro al dormitori, l'Owen l'aguanta, passeja amunt i avall amb la cara encara rosa i arrugada pel coixí.

—Ho sento —diu ofegant un badall—. He intentat calmar-la però no hi ha manera. Ja saps com es posa quan té gana.

M'arrossego cap al llit i m'enfilo als coixins fins que m'assec contra el capçal i l'Owen em lliura una indignada carona vermella, la Freya, que em fa una mirada enfadada i tot seguit se m'enfonsa al pit amb un petit gruny de satisfacció.

Tot està en silenci, tret de la meva àvida criatura. L'Owen torna a badallar, s'estarrufa els cabells, es mira el rellotge i després comença a vestir-se.

—Que t'aixeques? —pregunto amb sorpresa. Ell assenteix.

—No ve d'aquí. No té sentit tornar a dormir quan he d'aixecar-me a les set de totes maneres. Maleïts dilluns.

Miro el rellotge. Són les sis. És més tard del que em pensava. Dec haver estat a la cuina més temps del que m'ha semblat.

—Per cert, què estaves fent? —pregunta—. Que t'ha despertat el camió de les escombraries?

Sacsejo el cap.

—No, simplement no podia dormir.

Una mentida. Havia gairebé oblidat el gust que em deixen a la llengua, enganxós i repulsiu. Sento el volum dur i calent del meu telèfon a la butxaca de la bata. Estic esperant que vibri.

—Està bé. —Reprimeix un altre badall i es posa la camisa.— Vols un cafè, si me'n faig un?

—Sí, i tant —dic. Llavors, just quan surt de l'habitació, el crido:— Owen. —Però ja se n'ha anat i no em sent.

Deu minuts més tard torna amb el cafè, i aquesta vegada he tingut temps per rumiar el missatge, resoldre el que diré i la manera mig casual com ho diré. Empasso saliva, em llepo els llavis, tinc la boca seca pels nervis.

–Owen, ahir vaig rebre un missatge de la Kate.

–La Kate de la feina? –Serveix el cafè amb un gest maldestre; en vessa una mica i faig servir la màniga de la bata per fregar la taca, protegir el meu llibre i donar-me temps per respondre.

–No, la Kate Atagon. Te'n recordes? Vaig anar a l'escola amb ella...

–Oh, aquesta Kate. La que va portar el gos a aquell casament que vam anar?

–Exacte. L'Ombra.

Hi penso. L'Ombra: un pastor alemany blanc amb el morro negre i taques a l'esquena. Penso en la forma com es posa a la porta, com gruny als estranys, però com s'estira per terra i mostra el ventre nevat als que s'estima.

–I doncs? –em fa l'Owen perquè continuï. M'adono que havia callat i havia perdut el fil.

–Sí... Doncs que m'ha convidat a casa seva. He pensat que hi podria anar.

–Sembla una bona idea. Quan hi aniries?

–Bé... Ara. M'ha convidat ara.

–I la Freya?

–Me l'enduria.

«Per descomptat», gairebé afegeixo. Però no ho faig. La Freya mai no ha pres cap biberó, tot i els intents de l'Owen i els meus. Una nit que vaig sortir a una festa no va parar de cridar des de dos quarts de vuit del vespre fins a les 11.58 de la nit, quan vaig irrompre a la porta del pis i vaig arrencar-la dels braços dèbils i extenuats de l'Owen. Es fa un altre cop silenci. La Freya tira el cap enrere, i em mira una mica amb les celles arrufades, i després fa un rot tranquil·la i torna al seriós negoci d'alimentar-se. Puc veure els

pensaments que passen per la cara de l'Owen..., que ens trobarà a faltar..., que tindrà tot el llit per a ell sol...

–Podria continuar amb la decoració de l'habitació de la nena –diu per fi. Faig que sí, encara que aquesta és la continuació d'una llarga discussió entre nosaltres, a ell li agradaria que el dormitori, i jo, tornéssim a ser seus. Pensa que la Freya ja dormirà a la seva habitació quan tingui sis mesos. Jo... no ho veig així. Per això, en part, no he trobat el temps per netejar la cambra de convidats de tot el nostre desordre i pintar-la de colors especials per a nadons.

–És clar –dic.

–Bé, doncs endavant, suposo –diu l'Owen per fi. Es va apartant i comença a remenar entre les corbates.– Vols el cotxe? –em demana per damunt l'espatlla.

–No, no cal. Hi aniré amb el tren. La Kate em recollirà a l'estació.

–N'estàs segura? No deus pas voler carregar totes les coses de la Freya al tren, oi? Aquesta va bé?

–Què? –Per un moment, no estic segura de què està parlant, i tot seguit me n'adono: La corbata.– Ah, sí, és perfecta. No, sincerament, em ve de gust anar-hi amb tren. Serà més fàcil, podré alletar la Freya si es desperta. Posaré totes les coses sota el cotxet.

No respon, i m'adono que l'Owen ja està situat en l'endemà, puntejant coses d'una llista mental, tal com jo solia fer fa uns mesos –només que em sembla com si fos una altra vida.

–Bé, mira, podria anar-me'n avui si no et fa res.

–Avui? –Treu les monedes del calaix de la calaixera i se les posa a la butxaca, i després s'acosta per fer-me un petó de comiat a la part superior del cap.– Que tens pressa?

–No, no en tinc –menteixo. Em noto les galtes vermelles. Detesto mentir. Solia ser divertit, fins que no en vaig tenir més opció. Actualment no hi penso gaire, potser perquè ho he estat fent durant tant de temps, però sempre hi és, en segon pla, com una dent corcada, que de sobte comença a fer mal de veritat.

El pitjor de tot, però, és que no suporto mentir a l'Owen. D'alguna manera sempre he aconseguit mantenir-lo fora d'aquesta teranyina, i ara també s'hi està quedant atrapat. Asseguda amb el telèfon, penso en el missatge de la Kate, és com si un verí s'escampés per l'habitació, amenaçant de fer-ho malbé tot.

—És només que com que la Kate està entre projecte i projecte, és un bon moment per a ella i... Bé, jo tornaré a treballar d'aquí a pocs mesos, per tant penso que també és un bon moment.

—Bé —diu estranyat, però sense sospitar res—. Bé, suposo que serà millor fer-te un petó d'adéu com cal, doncs.

Em fa un petó com cal, apassionat, fent-me recordar per què l'estimo, per què no m'agrada enganyar-lo. Després se separa de mi i fa un altre petó a la Freya. La nena gira els ulls cap als costats dubtant una mica, deixa de menjar un instant i després reprèn la succió amb aquella determinació única que tant m'agrada d'ella.

—També t'estimo, petita vampira —diu l'Owen amb afecte. Llavors, a mi:— Quant de temps dura el viatge?

—Potser quatre hores? Depèn de com vagin les connexions.

—Bé, entesos, passeu-vos-ho bé, i envieu-me un missatge quan arribeu. Quant de temps creus que us hi quedareu?

—Uns quants dies —m'arrisco a dir—. Tornaré abans del cap de setmana. —Una altra mentida. No ho sé. No en tinc ni idea. Tant de temps com la Kate em necessiti.— Ja ho veurem quan hi arribem.

—Molt bé —diu de nou—. T'estimo.

—Jo també. —Per fi, vet aquí una cosa que dic que és la pura veritat.

Puc recordar el dia, gairebé l'hora i el minut, de la primera vegada que vaig conèixer la Kate. Era setembre. Jo agafava el tren a Salten, d'hora, per arribar a l'escola a temps per dinar.

–Perdona! –vaig cridar nerviosament a l'andana de l'estació, amb la veu plena d'angoixa. La noia que hi havia davant meu es va girar. Era força alta i molt bonica, amb un rostre llarg i lleugerament altiu com una pintura de Modigliani. Els cabells negres li arribaven a la cintura. S'havien decolorat una mica cap a daurat a les puntes i es fonien amb el negre. Duia els texans estripats a l'alçada de les cuixes.

–Sí?

–Perdona, aquest tren és el que va a Salten? –vaig fer, torbada.

Em va mirar de dalt a baix, i vaig poder sentir com m'examinava, amb el meu uniforme de Salten House, la faldilla blau marí, rígida perquè era nova, i la jaqueta immaculada que havia tret del penja-robes per primer cop aquell matí.

–No ho sé –va dir al final, i tot seguit es va girar cap a una noia que tenia al darrere:– Kate, aquest és el tren de Salten?

–No siguis burra, Thee –va dir la noia. La seva veu ronca semblava massa vella per a ella, no creia que pogués tenir més de setze o disset anys. Duia els cabells castanys clars tallats molt curts, li emmarcaven la cara, i quan em va somriure, les pigues color de nou moscada del nas se li van arrugar...– Sí, aquest és el tren de Salten. Però assegurat de posar-te a la meitat correcta perquè es divideix a Hampton's Lee.

Després es van girar, i eren ja a la meitat de l'andana quan se'm va acudir que no havia preguntat quina era la meitat correcta.

Vaig mirar el tauler d'anuncis.

«Utilitzeu els set vagons del davant per a les estacions cap a Salten», deia la pantalla, però què significa «davant»? Davant en el sentit del més proper a l'accés d'entrada, o davant en el sentit de

la direcció del viatge quan el tren sortís de l'estació? No hi havia funcionaris per demanar-ho, però el rellotge que tenia al damunt només em deia que tenia temps de sobres, i al final vaig arribar a l'extrem més allunyat, on també s'havien dirigit les altres dues noies, arrossegant el meu pesat equipatge.

Era un compartiment de només sis seients, i tots estaven buits. Gairebé tan bon punt vaig haver tancat la porta, el xiulet del cap d'estació va sonar i, amb la sensació horrible que podia estar instal·lada a la part equivocada del tren, em vaig asseure, amb la llana rasposa del seient del tren esgarrapant-me les cames.

Amb un clanc i un xerric de metall sobre metall, el tren va sortir de la fosca cova de l'estació i el sol va inundar el compartiment amb una claror sobtada que em va encegar. Vaig repenjar el cap al seient, tancant els ulls contra la resplendor, i a mesura que avançàvem em vaig trobar imaginant què passaria si no em presentava a Salten, on l'encarregada de les alumnes internes m'estaria esperant. Què passaria si el tren se m'emportava a Brighton o a Canterbury, o a algun altre lloc? O pitjor encara, què passaria si acabava separant-me pel mig quan el tren es dividís, vivint dues vides, cadascuna diferent del tot de l'altra, cada vegada més lluny de la persona en què m'hauria d'haver convertit?

–Hola –va dir una veu, i els ulls se'm van obrir de cop–. Veig que has pujat al tren.

Era la noia alta de l'andana, la que l'altra havia anomenat Thee. Estava dreta a la porta del meu compartiment, recolzant-se al marc de fusta, fent rodolar una cigarreta sense encendre als dits.

–Sí –vaig dir una mica ressentida pel fet que ella i la seva amiga no s'havien esperat a explicar-me quina meitat del tren era la bona–. Almenys, espero que sí. Aquesta és la meitat del tren bona per anar a Salten, oi?

–Sí –va dir la noia lacònicament. Em va mirar de dalt a baix altre cop, va picar la cigarreta apagada contra el marc de la porta, i després va dir amb l'aire d'algú que et vol fer un favor:– Mira, no

vull que pensis que soc una filla de puta, però només volia fer-te saber que la gent no porta l'uniforme al tren.

–Què?

–Se'l posen a Hampton's Lee. És... No ho sé. Només era això, he pensat que havia de dir-t'ho. Només les nenes dels primers cursos i les noies noves el porten posat durant tot el recorregut. Crides l'atenció.

–Així... T'estàs a Salten House també?

–Sí, per desgràcia.

–A la Thea l'han fet fora... –va dir una veu per darrere d'ella, i vaig veure que l'altra noia, la dels cabells curts, estava al passadís, fent equilibris amb dues tasses de te– de tres escoles. Salten és la seva última oportunitat. No la volen enlloc...

–Almenys no soc un cas de caritat, com tu –va dir la Thea, però vaig adonar-me per com ho acabava de dir que les dues eren amigues, i aquesta broma formava part de la seva manera de fer–. El pare de la Kate és el professor d'art –em va dir–. Per tant, un lloc gratuït per a la seva filla forma part del contracte.

–En canvi, no hi ha cap possibilitat que la Thea passi mai com a cas de caritat –va dir la Kate–. Li sobren els diners –va articular silenciosament per damunt les tasses de te i va picar-me l'ullet. Vaig intentar no somriure.

Les dues noies van compartir una mirada i vaig notar com anava i venia entre elles una pregunta i una resposta sense paraules; tot seguit la Thea va dir:

–Com et dius?

–Isa –vaig respondre.

–Bé, Isa. Per què no vens amb mi i la Kate? –Va pujar una cella.– Tenim un compartiment al final del passadís.

Vaig respirar profundament i, amb la sensació que estava a punt de llançar-me des d'un trampolí molt alt, vaig fer que sí. Mentre agafava la maleta i sortia darrere la Thea, no tenia ni idea que aquella senzilla acció em canviaria la vida per sempre.

És estrany tornar a l'estació Victoria. El tren de Salten és nou, amb vagonets diàfans i portes automàtiques, i no aquells que es tancaven de cop dels trens que ens portaven a l'escola. L'andana, però, pràcticament no ha canviat, i m'adono que durant disset anys he evitat inconscientment aquest lloc, he evitat tot el que està relacionat amb aquell temps.

Fent equilibris amb el cafè que porto precàriament en una mà, he aixecat el cotxet de la Freya i l'he ficat al tren, he posat el cafè en una taula buida, i em trobo amb la mateixa de lluita de sempre, provant d'alliberar el dispositiu del cotxet. Lluito amb tanques que no s'obren ni es deixen anar. Gràcies a Déu, el tren està en calma i el vagó gairebé buit, de manera que no tinc l'habitual molèstia de les persones dretes davant o darrere, o que empenyen per passar per darrere en un espai impossible. Per fi, just quan sona el xiulet i el tren arrenca, esbufega i comença a sortir de l'estació, l'últim piu del cotxet s'obre i el seient bressol de la Freya es desenganxa i puc treure'l. La deixo en una posició segura, encara dormint, davant de la taula on he deixat el cafè. Em poso a endreçar les bosses de viatge amb la tassa a les mans. Em venen tot d'imatges espantoses al cap: el tren que fa un sotrac, el cafè bullint que cau damunt la Freya. Sé que és irracional: la nena està a l'altre costat del passadís. Però aquesta és la persona en què m'he convertit després de tenir-la. Totes les meves pors –les que solien planar entre divisions de trens i portes d'ascensor, i estranys taxistes, i converses amb persones desconegudes–, totes aquestes ansietats s'havien concentrat damunt la Freya.

Per fi ens sentim còmodes, jo amb el meu llibre i el meu cafè, la Freya adormida, amb la seva manta enganxada a la galta. El seu rostre, a la llum del sol de juny, és d'un color angelical: té una pell

impossiblement fina i clara. Em sento inundada d'un amor intens per ella, tan dolorós i sorprenent com si aquest cafè se m'hagués vessat al cor. Em quedo asseguda i per un moment no soc res més que la seva mare, i no hi ha ningú més al món, excepte les dues persones que formem aquesta parella lluminosa i plena d'amor.

Llavors m'adono que el mòbil m'està bronzint.

«Fatima Chaudhry», diu la pantalla. I el cor em fa un petit salt.

L'obro, els dits em tremolen.

«Vindrè», diu. «Agafaré el cotxe aquesta nit quan els nens siguin al llit. Seré amb vosaltres cap a les nou o les deu.»

Així doncs, tot comença. Res de la Thea encara, però sé que vindrà. L'encanteri s'ha trencat: la il·lusió de la Freya i jo, en unes vacances de platja per a dues persones. Recordo per què estic realment aquí. Recordo el que vam fer.

«Soc al tren de les 12.05 de Victoria», responc a les altres. «Em vens a recollir a Salten, Kate?»

No hi ha resposta, però sé que no em plantarà.

Tanco els ulls. Poso la mà al pit de la Freya, així sé que hi és. I després intento dormir.